

даше като по-стара. Я има, я нѣма 22 години. . . . А пъкъ азъ като чели й казахъ — госпожице! (Турка ржцетъ си, духа ги, разожда се, гледа къмъ прозорчето). Кога ли ще се върне чакъ? (Гледа дълго сандъка). Дали ще стане по-голѣмъ студъ, та да го запазя, или да запаля съ него малко огънь, та като се върне момчето, да се сгрѣе. . . . Нали има да пише. . . . (Развива пакета). Тъкмо за менъ! (Вади дебели плетени дрехи, разглежда чорاپитѣ). Ето го! Кого ли води? (Наближава глъчъ, на прага се явяватъ Христо и Каравеловъ).

Каравеловъ (изненаданъ). Левски! (Спуска се къмъ него).
Дяконътъ Бай Любене! (Прегръщатъ се).

Каравеловъ (къмъ Христо). Това ли билъ твойтъ чуденъ приятель? Василь Левски! Най-храбриятъ момъкъ отъ легията ми въ Бѣлградъ! Помнишъ ли, Дяконе, она левски скокъ презъ стария турски окопъ? Отъ тогава ти остана името.

Дяконътъ гъ. (съ радостна тревога). Разправи, бай Каравеловъ, разправи. . . . Какво стана съ тебе, кога те пушнаха отъ гѣмницата? Здравъ ли си? Тукъ ли мислишъ да останешъ?

Каравеловъ. Вече три дни какъ съмъ тукъ, не мога никого да намѣря. . . . Нѣма ги вече старитѣ другари. . . . Раковски умрѣлъ. . . . Караджата и Хаджи Димитъръ загинали. . . . Разпрѣснахме се. . . . (Вздъхва).

Дяконътъ гъ. А сега? Какви намѣрения имашъ? Какво ще почнешъ?

Каравеловъ. Не знамъ още. Имамъ разни планове. Ще купя печатница, ще издавамъ вестникъ. . . . Мина вече времето на горскитѣ хайдути на Раковски. . . . Видѣхме какво направиха Караджата и другаритѣ му. . . . Съ два камъка дуваръ не става. Трѣбва да се повдигне цѣлиятъ народъ. Но не съ хайдутство, асъ обща революция! (Оглежда се, сѣда на сандъка).

Дяконътъ гъ. Така съмъ мислилъ винаги и азъ! Дѣло е нужно! Нѣма да скръстимъ ржце. Ала най-напредъ ще подиримъ смѣтка отъ тия, които оставиха Раковски да умре отъ неволя, които. . . .

Каравеловъ (дига ржка). Недей, братко! Нека новото дѣло, което ще почнемъ, да бжде чисто и неопетнено. Ето, днесъ азъ получихъ предложение отъ комитета на „старитѣ“ да му напиша програма за новия вестникъ, който почватъ да издавать.

Христо. А! Значи „Добродетелната дружина“ иска да печати свой органъ!

Каравеловъ. Не. Това ще бжде преди всичко органъ на „Славянския съюзъ“. И азъ ще бжда редактора му.

Христо. Не те съветвамъ, бай Каравеловъ! Не почвай работа съ тия хора. После ще се разкайвашъ. Предъ тебе